

POKRUSZENIE (1) *sb n*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

sg N pokruszeni(e). ◇ [I pokruszeni(e)m.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

I. [Rzeczownik od „pokruszyć” ‘połamać’; *przen: unicestwienie [czego]*: Sprawiedliwym dekretem bożym ludzie wszyscy są pod to poddani, iż śmierć ich wszystkim rzeczom jest dokonaniem i pokruszeniem myśli i starania ludzkiego. [1590 r.] *TestEwang* 60.]

II. *Rzeczownik od nienotowanego u nas „pokruszyć się”: rozpadnięcie się na kawałki [czego]:*

W porównaniu: A przetoż thá niepráwość będzie wam iáko mur wyfoki zryfowány [...]. A pokrużenie iego [*contritio eius*] będzie iáko naczynie gliniáne stłuczone *BibRadz Is* 30/14.

Cf **POKRUSZYĆ**

LWil